

Enrique Vargas: Gledališče čutov: nagovora¹

Kaj se nam zgodi, ko doživljamo gledališče čutov?

Zakaj potrebujemo igro? Zakaj je senzorialno gledališče danes pomembno?

Zaradi kakšnega čudnega razloga se ljudje radi igramo, da se v temi izgubljam in znova najdemo?

Z vami bi rad delil, kaj mi pomeni gledališče čutov, vse odkar sem se med svojo otroško igro zavedel, kako se izumljam in ga izumljam, ko sem si zamišljal prepovedane labirinte v kolumbijskih kavni nasadih, pa do danes, ko si pri svojih osemdesetih želim, da bi to vednost telesa lahko predal naprej.

Jasno je, da obstajajo prvobitna in vzporedna védenja, ki so se razvila skozi čas, v vseh kulturah; miti, praznovanja, domišljija, poezija, moč simbolov ... so različno odzvanjali glede na različne zgodovinske okoliščine.

Vse to, da bi se skupaj vprašali: Kaj danes zmore senzorialno gledališče?

(september 2020)

Najprej je vprašanje, ki ga razvijemo, in potem bi lahko bila igra. Če sem kot otrok lahko naredil igro iz svojega vprašanja, sem bil na dobri poti. Pri tej igri je postala ključnega pomena tišina. V tišini razvijamo specifičen pogovor in protislovje, zato je neprecenljiva. V tišini in s tišino poskušamo razviti radovednost in razviti pripoved.

Vprašanja pridejo v samo središče, postala so osrednja točka mojega raziskovanja, v katerem omogočamo srečanja. Srečanja med ljudmi in stvarmi, sedanostjo in preteklostjo, besedami, tišino in vsemi drugimi čuti.

---

¹ Prevedla Tina Malič (prvi del) in Tomaž Toporišič (drugi del).

In naposled sem prišel do spoznanja, da gledališče, ki ga ustvarjam, proizvaja napetost med strahom in radovednostjo, ki je zelo pomembna tako za izvajalce kot za gledalce. Tako sem začel počasi razvijati našo dinamiko, v kateri nismo uporabljali besed, ampak vonje in svojo kožo. Bolj ko uporabljamo besede, manj lahko povemo drug drugemu. (Tišina.)

(oktober 2020)

Conrad (The Heart of Darkness, Teatro de los sentidos, 2012),
foto: Francisco Javier Garcia.

Prerok (Zavod Sensorium v koprodukciji s Prešernovim gledališčem Kranj, SMG in SSG Trst,
2018), foto: Nada Žgank.